

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2TdoV/8/2021
Identifikačné číslo spisu:	1017010002
Dátum vydania rozhodnutia:	08.11.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:1017010002.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Kostolanskej a členov JUDr. Pavla Farkaša, JUDr. Františka Moznera, JUDr. Petra Paludu a JUDr. Martina Bargela v trestnej veci obvineného Ing. G. Ď.A. pre pokračovací trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona v znení účinnom do 31. decembra 2005, na neverejnom zasadnutí konanom 8. novembra 2023 v Bratislave, o dovolaní obvineného Ing. G. Ď. proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. septembra 2018, sp. zn. 5To/7/2018 takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Ing. G. Ď. sa odmieta.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „súd I. stupňa“) rozsudkom zo 16. marca 2018, sp. zn. 16T/1/2017 uznal obvineného Ing. G. Ď. (ďalej len „obvinený“) za vinného zo spáchania pokračovacieho trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku sčasti dokonaného a sčasti v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že

ako konateľ spoločnosti Q., s.r.o. so sídlom na Y. ul. č. XX v J. v období od 27. mája 1996 v úmysle uviesť do omylu pracovníkov Daňového úradu Bratislava IV a neoprávnene sa obohatiť, podal Daňovému úradu Bratislava IV so sídlom na Žižkovej ul. č. 26 v Bratislave, daňové priznanie pre daň z pridanej hodnoty 27. mája 1996 za zdaňovacie obdobie mesiaca apríl 1996, 3. júna 1996 za zdaňovacie obdobie mesiaca máj 1996, 1. júla 1996 za zdaňovacie obdobie mesiaca jún 1996, 2. augusta 1996 za zdaňovacie obdobie mesiaca júl 1996, 4. septembra 1996 za zdaňovacie obdobie mesiaca august 1996 a 30. októbra 1996 za zdaňovacie obdobie mesiaca september 1996, ktorým uplatnil nárok na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty za mesiac apríl 1996 v sume 460.944 Sk (15.300,54 €), za mesiac máj 1996 v sume 6.902.116 Sk (229.108,28 €), za mesiac jún 1996 v sume 477.036 Sk (15.834,69 €), za mesiac júl 1996 v sume 463.778 Sk (15.394,61 €), za mesiac august 1996 v sume 465.303 Sk (15.445,23 €) a za mesiac september 1996 v sume 6.903.937 Sk (229.168,72 €), pričom

tieto nároky na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty uplatňoval na základe fiktívne vykazovaných zdaniteľných plnení, ktoré vykazoval ako realizáciu zmlúv o dielo z 20. apríla 1996 a z 1. júna 1996 uzavretých medzi spoločnosťami Q., s.r.o. a G., a.s., hoci v skutočnosti takto vykazované zdaniteľné plnenia neboli realizované a na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty podľa ustanovení zákona č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty nemala spoločnosť Q., s.r.o. nárok. Celkovo si uplatnil nárok na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty za obdobie mesiacov apríl až september 1996 v sume 15.673.114 Sk (520.252,07 €), z tejto sumy Daňový úrad Bratislava IV vyplatil spolu 8.769.177 Sk (291.083,35 €), ako vrátenie uplatneného nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty za mesiace apríl až august 1996 poukázaním platieb na účty spoločnosti Q., s.r.o. na účet č. XXXXXXXX/XXXX vedený vo Všeobecnej úverovej banke, a.s. 28. júna 1996 v sume 6.902.116 Sk (229.108,28 €), dňa 31. júla 1996 v sume 477.036 Sk (15.834,69 €), 2. septembra 1996 v sume 463.778 Sk (15.394,61 €) a 4. októbra 1996 v sume 465.303 Sk (15.445,23 €). Zostávajúcu časť uplatneného nadmerného odpočtu za mesiac september 1996 v sume 6.903.937 Sk (229.168,72 €) Daňový úrad Bratislava IV na základe kontroly uplatneného nároku nevyplatil. Na ťarchu štátneho rozpočtu Slovenskej republiky tak Ing. G. Ď. spôsobil škodu spolu vo výške 8.769.177 Sk (291.083,35 €), a pokiaľ by Daňový úrad Bratislava IV vyplatil aj zostávajúcu časť uplatneného nadmerného odpočtu za mesiac september 1996 v sume 6.903.937 Sk (229.168,72 €), spôsobil by tak Ing. G. Ď. na ťarchu štátneho rozpočtu Slovenskej republiky celkovo škodu vo výške 15.673.114 Sk (520.252,07 €).

Za to bol obvinenému podľa § 250 ods. 4 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku za použitia § 35 ods. 2 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku a s použitím § 40 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky, 4 mesiace a 18 dní. Podľa § 39a ods. 3 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku bol obvinený na výkon uloženého trestu zaradený do I. nápravnovýchovej skupiny a podľa § 49 ods. 1 a § 50 ods. 1 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku mu bol uložený trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 6 rokov. Zároveň súd I. stupňa podľa § 35 ods. 2 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku zrušil rozsudok Okresného súdu Bratislava I z 11. apríla 2005, sp. zn. 5T/104/04 v spojení s rozsudkom súdu I. stupňa z 15. mája 2007, sp. zn. 3To/23/07 vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu, ako aj všetky rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ako súd odvolací na podklade odvolania podaného obvineným proti rozsudku súdu I. stupňa z 15. mája 2007, sp. zn. 3To/23/07, rozhodol uznesením z 27. septembra 2018, sp. zn. 5To/7/2018 tak, že odvolanie obvineného podľa § 256 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 zamietol.

Obvinený následne proti uzneseniu najvyššieho súdu z 27. septembra 2018, sp. zn. 5To/7/2018 podal dovolanie z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. h), písm. i) Trestného poriadku, ktoré najvyšší súd, ako súd dovolací uznesením z 5. októbra 2020, sp. zn. 2TdoV/9/2019 podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Obvinený podal ústavnú sťažnosť, ktorej Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) nálezom z 23. júna 2022, sp. zn. III. ÚS 530/2021 nevyhovel. Najvyšší súd v tejto súvislosti považuje za nevyhnutné poukázať na odôvodnenie predmetného nálezu ústavného súdu a to z dôvodu, že viaceré námietky, ktoré obvinený uplatnil v tomto dovolacom konaní, uplatnil už v predchádzajúcich dovolacích konaniach a snažil sa s nimi uspieť aj na ústavnom súde. Ústavný súd v poslednej vete bodu 15 vyššie špecifikovaného nálezu uviedol: „Ústavný súd však nenašiel žiadne vady, ktoré by zasiahli do ústavnoprávnej roviny, prípadne roviny práv vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv.“

Proti uzneseniu odvolacieho súdu z 27. septembra 2018, sp. zn. 5To/7/2018 podal obvinený prostredníctvom obhajcu JUDr. Andreja Hrnčára, advokát Bratislave, opätovné dovolanie, ktoré bolo doručené súdu I. stupňa 10. marca 2021. Obvinený v ňom konštatoval naplnenie dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. b/ (súd rozhodol v nezákonnom zložení), písm. c/ (zásadným spôsobom bolo porušené právo obvineného na obhajobu), písm. d/ (hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo

vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky), písm. e/ (vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania), písm. g/ (rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom) a napokon písm. i/ (rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia) Trestného poriadku.

Obvinený predovšetkým namietal pochybenie súdu I. stupňa pri výbere sudcov rozhodujúcich vo veci. Nezákonnosť zloženia senátu súdu I. stupňa spočívala podľa obvineného v nevyhlásení sudcu JUDr. Richarda Molnára z rozhodovania v trestnej veci vedenej pod sp. zn. 16T/1/2017 napriek tomu, že rozhodoval o návrhu na povolenie obnovy konania v tejto veci pod sp. zn. 1Ntok/1/2011. Pritom pôvodná členka senátu JUDr. Iveta Zelenayová bola z týchto dôvodov vylúčená. Tým boli podľa obvineného naplnené dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. b), písm. e) Trestného poriadku.

Rovnaké dovolacie dôvody boli podľa obvineného naplnené aj v prípade nerozhodnutia o námietke zaujatosti z 8. februára 2009 proti sudcom najvyššieho súdu JUDr. Jurajovi Klimentovi a JUDr. Petrovi Szabovi. V dôsledku zrušujúceho rozsudku najvyššieho súdu z 28. februára 2017, sp. zn. 2TdoV/19/2015 sa trestné konanie opäť otvorilo, a preto malo byť o predmetnej námietke rozhodnuté. Keďže uvedení sudcovia mali byť z konania vylúčení, obvinenému bolo odňaté právo na zákonného sudcu a rozhodnutie bolo vydané senátom v nezákonnom zložení. Súčasne sa sudca JUDr. Juraj Kliment mal sám namietat' pre pomer k synovcovi JUDr. Ondrejovi Repovi, ktorý v danej trestnej veci pôsobil ako dozorový prokurátor od 13. augusta 2015 do 23. augusta 2017.

V ďalej časti obvinený namietal, že medzi sudcami, spomedzi ktorých bol na základe opatrenia predsedu súdu I. stupňa určený tretí člen senátu, absentovala sudkyňa JUDr. Danica Veselovská. V odôvodnení opatrenia bolo nesprávne uvedené zloženie senátu 1Ntok - JUDr. Iveta Zelenayová, JUDr. Kamil Ivánek a JUDr. Danica Veselovská. V takomto zložení senát v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania pod sp. zn. 1Ntok/1/2011 nerozhodoval. Naopak bola medzi sudcami na určenie tretieho člena senátu nesprávne zaradená sudkyňa JUDr. Ľudmila Králiková, ktorá sa zúčastnila rozhodovania o návrhu na povolenie obnovy konania pod sp. zn. 1Ntok/1/2011. Rovnako aj sudkyňa JUDr. Denisa Mészárosová, ktorá sa zúčastnila rozhodovania o návrhu na povolenie obnovy konania pod 3Ntok/1/2010. Senát súdu I. stupňa teda rozhodoval v nezákonnom zložení, čím došlo k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) a bol naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku.

Obvinený ďalej namietal dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku v súvislosti s nesprávnym poučením zo strany súdu I. stupňa pri doručovaní predvolania na hlavné pojednávanie, pretože bol o procesných právach a povinnostiach poučený podľa Trestného poriadku účinného od 1. januára 2006 napriek tomu, že konanie malo byť vykonávané podľa Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005. Postupom súdu I. stupňa bolo po materiálnej stránke okrem iného znemožnené obvinenému sa riadne a včas pripraviť na hlavné pojednávanie pre uvedenie do omylu ohľadne Trestného poriadku, podľa ktorého bude trestné konanie vykonávané. Obvinený bol v nadväznosti na to presvedčený, že bude z každého pojednávania vyhotovovaný zvukový záznam, preto si nezabezpečil sám nahrávanie priebehu hlavného pojednávania, čo malo následne vplyv na preukazovanie skutočností uvedených v zápisnici, napr. o tom či 26. októbra 2017 vypovedal alebo sa iba vyjadroval k obžalobe. Absencia zvukového záznamu pojednávania znemožňuje obvinenému preukázať, či zápisnica súhlasí so skutočnosťou, či bol riadne poučený, že člen senátu JUDr. Richard Molnár sa k obvinenému a jeho obhajcovi správal arogantne. Na obhajobu bol tak vyvinutý psychický tlak s nepriaznivým vplyvom na výkon obhajoby, pričom v dôsledku vyhrážok sudcu, že podá podnet na stíhanie obvineného za pohrdanie súdom, obvinený viac nechodil na pojednávania.

K porušeniu práva na obhajobu došlo podľa obvineného aj nedodržaním zákonnej päť dňovej lehoty na prípravu na hlavné pojednávanie konané v termínoch 7. decembra 2017, 11. januára 2018 a 16. marca

2018 v zmysle ustanovenia § 198 ods. 1 Trestného poriadku. Napriek tomu, že o totožnej námietke už skôr rozhodol najvyšší súd v dovolacom konaní pod sp. zn. 2TdoV/9/2019, obvinený nesúhlasí s názorom dovolacieho súdu, prezentovanom v predmetnom uznesení, keďže taký výklad nevyplyva zo žiadneho ustanovenia alebo ustálenej súdnej praxe.

Podľa obvineného bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu aj nesprávnym postupom pri rozhodovaní o námietke zaujatosti z 26. októbra 2017, spočívajúcej v tom, že zástupca krajskej prokuratúry zostal po skončení hlavného pojednávania v pojednávacej miestnosti, keď bolo nesprávne poukázané na § 567c Trestného poriadku. O tejto námietke teda nie je doposiaľ rozhodnuté.

Taktiež mali byť naplnené dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného poriadku z dôvodu nedoručovania predvolania elektronickou formou na hlavné pojednávanie konané 11. januára 2018 a 16. marca 2018 napriek tomu, že od roku 2013 sa v zmysle zákona č. 305/2013 Z. z. mali všetky písomnosti doručovať elektronickou formou, a to aj v prípade postupu podľa Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005, keďže sa v ňom nenachádzalo ustanovenie obdobné ustanoveniu § 66a Trestného poriadku účinného od 1. januára 2006. Z tohto dôvodu sa potom stal neúčinným súhlas obvineného s konaním v jeho neprítomnosti a hlavné pojednávanie sa nemalo uskutočniť.

Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku vzhľadom obvinený v citácii jeho výpovede z hlavného pojednávania konaného 5. decembra 2005 v rozsudku súdu I. stupňa napriek tomu, že obvinený po riadnom poučení nevypovedal, iba sa vyjadroval k obžalobe. Naplnenie tohto dovolacieho dôvodu vidí aj v čítaní jeho výpovedí a výpovedí svedkov z hlavných pojednávanií vykonaných v trestnom konaní pod sp. zn. 4T/2/2005, pričom tieto dôkazy boli vykonané na hlavnom pojednávaní v úplne inom zložení senátu súdu I. stupňa. Najvyšší súd rozsudkom z 30. októbra 2008, sp. zn. 2TdoV/19/2015 okrem iného zrušil rozsudok súdu I. stupňa, sp. zn. 4T/2/2005, čím súdu I. stupňa znemožnil, aby v novom konaní pod sp. zn. 16T/1/2017 pred novým senátom použil výpovede zo starého konania pod sp. zn. 4T/2/2005. Súd I. stupňa teda mohol vychádzať iba z dôkazov získaných v rámci prípravného konania, ktoré ale neboli vykonané zákonným spôsobom, keďže obhajca nebol včas a riadne upovedomený o termínoch výsluchov svedkov. Najvyšší súd sa v rámci dovolacieho konania vedeného pod sp. zn. 2TdoV/9/2019 vysporiadal (nesprávnym spôsobom) s čítaním výpovedí z prípravného konania, avšak nie s čítaním zápisníc o výpovediach obvineného a svedkov z konania vedenom pod sp. zn. 4T/2/2005. Ďalej opätovne namietal, že súd I. stupňa si nespĺnil povinnosť vyplývajúcu z rozsudku dovolacieho súdu z 28. februára 2017, sp. zn. 2TdoV/19/2015, keď nezabezpečil všetky originály daňových priznaní za rozhodné obdobie. V tejto súvislosti poukázal na nemožnosť predloženia šiesteho daňového priznania najvyššiemu súdu, keďže daňový úrad ho nemal k dispozícii, o čom si 12. júla 2006 spravil záznam. Súdu predložená „overená“ kópia je kópiou „overenou“ zo 16. júna 2017, ale nie originálom.

V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku obvinený namietal právnu kvalifikáciu, keďže jeho konanie v danom čase nenapĺňalo žiadnu skutkovú podstatu trestného činu. Zároveň podľa neho z ustálenej súdnej praxe vyplýva, že pracovníkov daňového úradu nemožno uviesť do omylu a teda absentovala subjektívna stránka skutkovej podstaty trestného činu.

Na záver obvinený zhrnul jednotlivé body dovolania s tým, že najvyššiemu súdu navrhol, aby postupoval v zmysle ustanovenia § 386 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku, zrušil napadnutý rozsudok súdu I. stupňa zo 16. marca 2018, sp. zn. 16T/1/2017 v spojení s uznesením najvyššieho súdu z 27. septembra 2018, sp. zn. 5To/7/2018 a v zmysle ustanovenia § 388 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil súdu I. stupňa na nové prerokovanie a rozhodnutie.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Krajskej prokuratúry Bratislava (ďalej len „prokurátor“) podaním z 19. marca 2021 doručeným súdu I. stupňa 23. marca 2021, v rámci ktorého poukázal na uznesenie najvyššieho súdu z 5. októbra 2020, sp. zn. 2TdoV/9/2019, v ktorom sa najvyšší súd už vysporiadal s dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku vo vzťahu k údajnému rozhodovaniu senátu súdu I. stupňa v nezákonnom zložení. Ďalej mal prokurátor za to, že boli vykonané

všetky relevantné dôkazy a obe rozhodnutia súdov nižšieho stupňa považuje za správne a zákonné, pričom najvyšší súd sa v skoršom rozhodnutí v celom rozsahu vysporiadal s možným pochybením súdov. Najvyššiemu súdu preto navrhol dovolanie na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuť.

Trestný spis spolu s dovolaním obvineného a vyjadrením prokurátora boli najvyššiemu súdu predložené na rozhodnutie 13. júla 2021.

Vyjadrenie prokurátora bolo podľa pokynu predsedníčky senátu doručené na vyjadrenie obvinenému a jeho obhajcovi JUDr. Andrejovi Hrnčárovi 9. júna 2021, ktoré obvinený prevzal 11. júna a jeho obhajca 16. júna 2021 (č. I. 552 spisu).

Po predložení veci najvyšší súd ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) predbežne preskúmal dovolanie obvineného spolu s predloženým spisovým materiálom a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), v zákonom ustanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na zákonom stanovenom mieste (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku) a spĺňa nevyhnutné obsahové náležitosti (§ 374 Trestného poriadku). Zároveň ale najvyšší súd zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, pretože nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a to z nasledovných dôvodov.

Podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak súd rozhodol v nezákonnom zložení.

Nezákonným zložením je v zmysle predmetného ustanovenia napríklad nasledujúci demonštratívny výpočet procesne neprípustných situácií: namiesto senátu rozhodol samosudca, senát rozhodol v neúplnom zložení, alebo prísediacemu uplynulo funkčné obdobie. Za nezákonné zloženie súdu sa považuje aj situácia, kedy sa na konaní a rozhodovaní zúčastnil sudca, ktorý mal byť zo zákona vylúčený alebo bol z rozhodovania vylúčený.

Nezákonne zloženým súdom sa teda v nadväznosti na vyššie uvedené rozumie súd, ktorý je obsadený v rozpore s ustanoveniami určujúcimi zloženie súdneho orgánu, ktorý má vec prejednať a rozhodnúť.

V tejto súvislosti je potrebné akcentovať obsah čl. 48 ods. 1 vetu prvú ústavy, podľa ktorého nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Účelom práva priznaného podľa článku ústavy uvedeného v predchádzajúcej vete je zabezpečiť občanovi, aby ochranu jeho práv poskytol sudca ako predstaviteľ tej zložky súdnej moci, ktorá má právomoc o veci konať a aby ochranu práva v rámci súdnej moci poskytol sudca zo súdu, ktorý je vecne a miestne príslušný (II. ÚS 87/2001).

Sudcovia a prísediaci vykonávajú v súlade s platným právnym poriadkom Slovenskej republiky a v jej mene súdnu moc, pričom Slovenská republika ručí za to, že súdna moc je uvedenými subjektmi vykonávaná v súlade s právnym poriadkom. Stručne vzaté, Slovenská republika napokon znáša zodpovednosť za to, ak sudca alebo prísediaci pri výkone súdnej moci porušia ústavu alebo iné právne predpisy nižšej právnej sily. Ústavný súd pritom už v skoršej judikatúre odmietol taký výklad, podľa ktorého by právo na zákonného sudcu zahŕňalo výlučne právo na jedného zo sudcov senátu, ktorému vec bola pridelená. Logickým výkladom možno dospieť k tomu, že právo priznané čl. 48 ods. 2 ústavy nie je možné vnímať izolovane ako právo na zákonného predsedu senátu, naopak, v takomto prípade je potrebné pojem senát vnímať ako súdne teleso zložené tak zo sudcu, ako aj členov senátu (prísediacich), čiže extenzívne. Zákoným sudcom je v kontexte uvedeného každý sudca a prísediaci pridelený do konkrétneho senátu. Člen príslušného senátu je zákoným sudcom strany konania bez ohľadu na to, či je predsedom senátu alebo sudcom spravodajcom, resp. predsedom senátu v tzv. senátnych veciach podľa § 237 ods. 3 písm. c) Trestného poriadku s poukazom na § 14 zákona č. 757/2004 Z. z. zákona o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (primerane III. ÚS 212/2011 a III. ÚS 31/2001).

K zmene v zložení senátov vo veciach už pridelených na prerokovanie a rozhodnutie, by malo s poukazom na vyššie vyjadrené dochádzať len výnimočne a výlučne na základe zákona. Zákonným sudcom sa totiž stáva sudca, ktorému bola vec pridelená na rozhodnutie; odňať vec jednému sudcovi a prideliť ju inému sudcovi možno iba zákonom ustanoveným postupom po splnení zákonom určených podmienok na odňatie veci.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku obvinený namietal, že medzi sudcami, spomedzi ktorých bol na základe opatrenia predsedu súdu I. stupňa určený druhý člen senátu absentovala sudkyňa JUDr. Danica Veselovská a v opatrení bolo nesprávne uvedené zloženie senátu 1Ntok, ktorí rozhodoval v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania vedenom na súde I. stupňa pod sp. zn. 1Ntok/1/2011. Zároveň bola na určenie druhého člena senátu do opatrenia nesprávne zaradená sudkyňa JUDr. Ľudmila Králiková, ktorá sa zúčastnila na rozhodovaní o návrhu na povolenie obnovy konania vedenom na súde I. stupňa pod sp. zn. 1Ntok/1/2011, a sudkyňa JUDr. Denisa Mészárosová, ktorá sa zúčastnila na rozhodovaní o návrhu na povolenie obnovy konania vedenom na súde I. stupňa pod sp. zn. 3Ntok/1/2010.

Z pripojeného spisu súdu I. stupňa vedeného pod sp. zn. 1Ntok/1/2011 vyplýva, že o návrhu na povolenie obnovy konania rozhodoval senát v zložení predsedníčky JUDr. Ivety Zelenayovej a členov JUDr. Kamila Ivánka a JUDr. Ľudmily Králikovej. Čo sa týka návrhu na povolenie obnovy konania vedenej na súde I. stupňa pod sp. zn. 3Ntok/1/2010, z pripojeného spisu vyplýva, že senát rozhodoval v zložení predsedníčka JUDr. Soňa Smolová a členovia JUDr. Kamil Ivánek a JUDr. Denisa Mészárosová.

Najvyšší súd po nahliadnutí do spisu zistil, že prejednávaná trestná vec vedená proti obvinenému napadla do senátu súdu I. stupňa zloženého z predsedníčky JUDr. Magdalény Blažovej a členov JUDr. Richarda Molnára a JUDr. Ivety Zelenayovej, ktorá však rozhodovala ako predsedníčka senátu o návrhu na povolenie obnovy konania v tejto trestnej veci, ktoré bolo na súde I. stupňa vedené pod sp. zn. 1Ntok/1/2021. Na základe opatrenia predsedu súdu I. stupňa z 20. marca 2017 bol pomocou technických a programových prostriedkov schválených Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky z pomedzi sudcov JUDr. Ľudmila Králiková, Mgr. Marcela Kosová, JUDr. Zuzana Molnárová, JUDr. Denisa Mészárosová, JUDr. Peter Štíft, JUDr. Tibor Kubík, JUDr. Karol Kováč, JUDr. Peter Šamko, namiesto sudkyne JUDr. Ivety Zelenayovej určený za druhého člena senátu JUDr. Peter Štíft.

Z uvedených skutočností síce vyplýva, že zo strany súdu I. stupňa došlo k pochybeniu, keď do opatrenia v zmysle ktorého došlo k výberu druhého člena senátu zaradil sudkyne JUDr. Ľudmilu Králikovú a JUDr. Denisu Mészárosovú a nezaradil doň sudkyňu JUDr. Denisu Veselovskú, avšak najvyšší súd je toho názoru, že uvedené pochybenie súdu nemalo pre obvineného nepriaznivý následok, pretože na základe náhodného výberu zákonným sudcom a druhým členom senátu sa stal sudca JUDr. Peter Štíft, ktorý v trestnej veci obvineného nerozhodoval ani v jednom z konaní o návrhu na povolenie obnovy konania. Najvyšší súd považuje zloženie senátu, ktorý o obžalobe v tejto trestnej veci na súde I. stupňa konal a rozhodoval za zákonné.

V zmysle vyššie uvedených úvah najvyšší súd konštatuje, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku nebol naplnený.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Najvyšší súd primárne poukazuje na judikát R 116/2014, z ktorého vyplýva, že dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku vyžaduje, aby bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu. Nie je ním len všeobecné právo obvineného zvoliť si obhajcu a radíť sa s ním počas úkonov vykonávaných orgánmi činnými v trestnom konaní a súdom (§ 34 Trestného poriadku), ale aj právo na navrhovanie dôkazov priamo obvineným alebo prostredníctvom obhajcu (§ 34 ods. 1, § 44 ods. 2 Trestného poriadku). Ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva aj v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu

povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť (272 ods. 3 Trestného poriadku), alebo rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (§ 274 ods. 1 Trestného poriadku). Späťvzatie návrhu na doplnenie dokazovania je možné písomným podaním alebo zápisnične na hlavnom pojednávaní. Možno tak urobiť individuálne vo vzťahu k jednotlivému pôvodne navrhovanému dôkazu, alebo všeobecne k doplneniu dokazovania ako celku. Z časového hľadiska je hraničnou fázou vyhlásenie predsedu senátu podľa § 274 ods. 1 Trestného poriadku, že dokazovanie je skončené. Vyhlásenie procesnej strany o tom, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania v záverečnej fáze súdneho konania je konečným prejavom strany o disponovaní s právom na navrhovanie doplnenia dokazovania a v prípade predtým uplatnených návrhov na doplnenie dokazovania jednoznačným prejavom, že na pôvodných návrhoch na doplnenie dokazovania procesná strana netrvá a teda, že ich berie späť. Rešpektovanie takto prejavenej vôle strany súdom nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa teda chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Konkrétne námietky obvineného sa týkali nesprávneho poučenia o právach a povinnostiach v predvolaní na hlavné pojednávanie, neumožnenie mu riadne a včas sa na hlavné pojednávanie pripraviť, nevyhotovenie zvukového záznamu z hlavného pojednávania a tým spôsobená nemožnosť preukázať skutočnosti uvedené v zápisnici, nedodržanie zákonnej päť dňovej lehoty na prípravu na hlavné pojednávanie, nesprávny postup pri rozhodovaní o jeho námietke zaujatosti podanej z dôvodu, že prokurátor ostal po skončení pojednávania v pojednávacej miestnosti.

Najvyšší súd uvádza, že poučenia podľa zákonných ustanovení uvedených v predvolaniach obvineného na jednotlivé termíny hlavného pojednávania konaného na súde I. stupňa boli citované z Trestného poriadku účinného od 1. januára 2006, avšak čo sa týka obsahovej stránky predmetných predvolaní, obvinený (v tom čase obžalovaný) bol poučený o možnosti uloženia poriadkovej pokuty, možnosti jeho prevedenia, potrebe ospravedlnenia sa v prípade nemožnosti dostaviť sa na úkon, práve zvoliť si obhajcu, možnosti bezplatnej obhajoby, potrebe včasnosti zvolenia si obhajcu, žiadosti o ustanovenie obhajcu, možnosti žiadať vykonať dôkazy na hlavnom pojednávaní, možnosti odmietnutia takýchto návrhov, možnosť odmietnuť účasť na hlavnom pojednávaní a požiadať o jeho konanie v neprítomnosti, možnosť čítania zápisnice o výpovedi svedka na hlavnom pojednávaní, povinnosti uhradiť náklady spojené s opakovaním úkonu v prípade bezdôvodnej neúčasti. V zmysle uvedeného je zrejmé, že obvinený bol čo sa týka obsahovej stránky predvolaní dostatočným spôsobom poučený o svojich právach a povinnostiach a vzhľadom na skutočnosť, že súd I. stupňa správne konal podľa Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 a obvinený bol na hlavnom pojednávaní poučený podľa Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005, nemožno konštatovať, že by bol ukrátený na svojich právach, prípadne že by mu nebolo umožnené riadne a včas sa pripraviť. I napriek tomu, že najvyšší súd konštatoval pochybenie zo strany súdu I. stupňa v tom smere, že v predvolaniach smerovaných obvinenému uviedol ustanovenia Trestného poriadku účinného od 1. januára 2006, uvedené však nemalo dopad na jeho práva a povinnosti, pretože poučený bol a na hlavnom pojednávaní, ktoré súd I. stupňa správne viedol podľa Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005, bol poučený v zmysle správnych ustanovení (Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005). Vzhľadom na podstatu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ktorú najvyšší súd vyššie uviedol nemožno dospieť k záveru, že by predmetná dovolacia námietka obvineného bola spôsobilá naplniť tento dovolací dôvod.

Ohľadom nevyhotovovania zvukových záznamov z hlavného pojednávania a s tým súvisiaca nemožnosť preukázať skutočnosti uvedené v zápisnici najvyšší súd uvádza, že z Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005, podľa ktorého bolo konanie na súde I. stupňa vedené, nevyplýva súdu povinnosť priebeh hlavného pojednávania zaznamenávať pomocou technických prostriedkov, bol však v zmysle ustanovenie § 55 ods. 1 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 povinný o každom úkone trestného konania spísať, a to spravidla pri úkone alebo bezprostredne po ňom, zápisnicu. Uvedené bolo v konaní splnené a skutočnosť, že nie z každého termínu hlavného pojednávania bol vyhotovený zvukový záznam nenapĺňa dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c). Nad rámec najvyšší súd uvádza, že súd I. stupňa na žiadosť obvineného zaznamenal priebeh hlavného pojednávania konaného 16. marca 2018, t. j. zaznamenal priebeh daného termínu hlavného pojednávania pomocou technických prostriedkov - zariadením určeným na zaznamenávanie zvuku.

Čo sa týka námietky obvineného ohľadom nedodržania päť dňovej lehoty na prípravu na hlavné pojednávanie, s tou sa vysporiadal najvyšší súd v odvolacom konaní a následne aj dovolacom konaní, konkrétne najvyšší súd v tomto konaní poukazuje na svoju argumentáciu uvedenú v uznesení z 5. októbra 2020, sp. zn. 2TdoV/9/2019: „Vo vzťahu k druhému označenému okruhu dovolacích námietok najvyšší súd poukazuje na právny názor vyjadrený v uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 5To/7/2018, podľa ktorého nemohlo pri nedodržaní lehoty na prípravu v trvaní aspoň piatich pracovných dní v prípade, ak sa jedná o pokračovanie v odročenom hlavnom pojednávaní dôjsť k porušeniu práva obvineného na obhajobu. K tomu najvyšší súd dopĺňa, že obsah a zmysel § 198 ods. 1 Trestného poriadku v znení platnom a účinnom do 31. decembra 2005 je potrebné vykladať tak, že osoby uvedené v označenom ustanovení majú k dispozícii tam uvedenú lehotu na prípravu len vtedy, keď sa nariaďuje hlavné pojednávanie - teda len v prípadoch, ak sa má, laicky povedané, vykonať „prvé“ hlavné pojednávanie. Ak následne došlo k odročeniu hlavného pojednávania, pri pokračovaní tak v nariadenom a následne odročenom „prvom“ hlavnom pojednávaní ako aj pri všetkých ďalších hlavných pojednávaniach už nie je potrebné, aby bola uvedená lehota zachovaná a rovnako tak k zisťovaniu toho, či lehota na prípravu bola, resp. nebola zachovaná ani predseda senátu už nie je povinný. Uvedené napokon vyplýva z toho, že Trestný poriadok tak v znení predchádzajúcej právnej úpravy, ako aj v súčasnom platnom a účinnom znení obligatórne vyžaduje dodržanie dotknutej lehoty vyslovene len na nariadenie hlavného pojednávania, avšak nie už v ustanovení § 277 Trestného poriadku v platnom a účinnom znení, ktoré sa týka jeho odročenia. Pre úplnosť je potrebné dodať, že takýto postup je samozrejme možný len v prípadoch, ak bola obžalovanému riadne doručená obžaloba a predvolanie na „prvý“ termín nariadeného hlavného pojednávania a vyššie vymedzená lehota piatich pracovných dní bola zachovaná. Uvedené ostatne vyplýva už z prvorepublikovej judikatúry (rozhodnutie Najvyššieho súdu ČSR sp. zn. Kr I 295/2020, uverejnené pod č. 295/1921 v Zb. rozh. tr.).“ Najvyšší súd považuje citované odôvodnenie za dostatočné, bez potreby dopĺňania svojej pôvodnej argumentácie.

Ďalej obvinený namietal, že v konaní na súde I. stupňa nedošlo k vysporiadaniu sa s jeho námietkou zaujatosti týkajúcou sa zotrvania prokurátora v pojednávacej miestnosti po skončení pojednávania. S predmetnou námietkou sa však prokurátor v odôvodnení svojho uznesenia z 23. novembra 2017, č. k. 2Kv 44/14/1100-49, ktorým podľa § 30 ods. 1 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 s použitím § 31 ods. 3 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 rozhodol, že nie je vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania, vysporiadal. Obvinený podal proti predmetnému uzneseniu sťažnosť, o ktorej rozhodla krajská prokurátorka Krajskej prokuratúry Bratislava tak, že ju podľa § 148 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 s poukazom na § 31 ods. 5 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 zamietla, pretože dospela k záveru, že táto nie je dôvodná. Nespokojnosť obvineného so spôsobom akým došlo v pôvodnom konaní s vysporiadaním sa s jeho námietkou nie je porušením práva na jeho obhajobu.

Vzhľadom na vyššie uvedené závery najvyšší súd konštatuje, že námietky obvineného nenapĺňajú dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné

podmienky.

Uvedený dovolací dôvod v kontexte nachádza svoj odraz v tom, že súd je povinný zabezpečiť obvinenému dodržanie všetkých jeho práv, ktoré mu ako obvinenému priznáva Trestný poriadok so zvláštnym dôrazom na právo obvineného na prejednanie trestnej veci v jeho prítomnosti, teda v kontexte ústavných práv a práv zabezpečených medzinárodnými dohovormi. Na jednej strane pritom stojí právo, no nie povinnosť obvineného zúčastniť sa pojednania jeho veci pred súdom, pokryté príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku o práve obvineného odmietnuť sa zúčastniť hlavného pojednávania či verejného zasadnutia, resp. právo obvineného výslovne požiadať súd, aby sa hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie konalo v jeho neprítomnosti. V úzkej korelácii s uvedeným je naopak povinnosť obvineného rešpektovať zákonom stanovené pravidlá nevyhnutné pre vykonanie zákonného a spravodlivého súdneho konania za súčasného rešpektovania zásady rýchlosti a hospodárnosti trestného konania v úmysle zákonodarcu vyhnúť sa zbytočným prietahom pri vykonávaní úkonov trestného konania, vrátane konania pred súdom.

Jednou zo základných zásad trestného konania je aj zásada vyjadrená v § 2 ods. 7 Trestného poriadku, a síce právo každého, aby jeho trestná vec bola spravodlivo, a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom v jeho prítomnosti tak, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Trestný poriadok tak priamo nadväzuje na čl. 48 ods. 2 veta prvá ústavy, podľa ktorého má každý právo aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Navyac, právo obvineného na prejednanie veci pred súdom v jeho prítomnosti takisto vyplýva aj z čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ktorého dikciu je potrebné vykladať aj tak že každý, o právach a povinnostiach ktorého má byť v rámci konania pred súdom rozhodované, má mať v rámci práva na súdnu a inú právnu ochranu možnosť osobne sa na takom konaní zúčastniť; musí mu byť pritom reálne umožnená účasť na konaní, právo vyjadriť sa pred súdom k tomu, čo mu je kladené za vinu a k dôkazom, na ktorých je založená obžaloba. Z tejto zásady sú výnimky prípustné len za splnenia zákonom predpísaných tak formálnych, ako aj materiálnych podmienok, ktoré minimalizujú negatívny dopad na spravodlivý súdny proces vyvolaný neprítomnosťou obvineného. Súdny musí zároveň zabezpečiť včasné a riadne doručenie predvolania alebo upovedomenia o termíne hlavného pojednávania obvinenému, pričom musia dôsledne zvážiť hodnovernosť ospravedlnenia neprítomnosti obvineného na verejnom zasadnutí a v odôvodnených prípadoch hlavné pojednávanie odročiť. Zároveň musia obvineného v zmysle predchádzajúceho odseku poučiť o možnosti vykonať hlavné pojednávanie v jeho neprítomnosti a tak umožniť v plnom rozsahu realizovať jeho právo na spravodlivý súdny proces.

Obvinený k predmetného dovolaciemu dôvodu namietal nedoručenie predvolaní elektronickou formou na hlavné pojednávanie konané v termínoch 11. januára 2018 a 16. marca 2018, pričom vychádzal zo zákona č. 305/2013 o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente), ktorý nadobudol účinnosť 1. novembra 2013. Trestné konanie však bolo vedené podľa Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 a navyac Trestný poriadok účinný od 1. januára 2006 obsahuje ustanovenie, podľa ktorého sa predmetný predpis nevzťahuje (§ 66a Trestného poriadku účinný od 1. januára 2006: na doručovanie elektronickými prostriedkami podľa tohto zákona sa nevzťahuje osobitný predpis o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci.) Z uvedeného jasne vyplýva, že pokiaľ boli obvinenému doručované jednotlivé písomnosti vrátane predvolaní na jednotlivé termíny hlavného pojednávania prostredníctvom poštového orgánu a nie elektronicky, súd I. stupňa postupoval v súlade so zákonom, pričom obvinený sám svojim ospravedlním deklaroval vedomosť o konaní hlavného pojednávania, z ktorého sa v súlade s Trestným poriadkom ospravedlnil a dal súdu I. stupňa súhlas, aby konal v jeho neprítomnosti. Súhlas obvineného s konaním v jeho neprítomnosti bol tak súdom I. stupňa prijatý v súlade s podmienkami stanovenými zákonom a bolo prípustné vykonať hlavné pojednávanie v jeho neprítomnosti.

Z uvedeného vyplýva, že v konaní vedenom proti obvinenému nedošlo k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania.

Predmetný dôvod dovolania predpokladá konanie alebo rozhodovanie vylúčenej osoby, ktorá je zároveň z procesného hľadiska nositeľom postavenia orgánu činného v trestnom konaní (§ 10 ods. 1 Trestného poriadku), sudcu alebo prísediaceho. Inými slovami povedané, pre naplnenie tohto dovolacieho dôvodu sa vyžaduje splnenie podmienky, že vo veci konal, alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý bol vylúčený (§ 31 Trestného poriadku), pričom o jeho vylúčení nebolo rozhodnuté.

Pokiaľ sa týka konkrétnych dovolaní námietsk obvineného v súvislosti s týmto dôvodom dovolania, tie sa týkali nevylúčenia sudcu JUDr. Richarda Molnára v konaní na súde I. stupňa, ktorý mal byť podľa obvineného vylúčený z dôvodu, že rozhodoval na súde I. stupňa o jeho návrhu na povolenie obnovy konania pod sp. zn. 1Ntok/1/2011 a zároveň i nerozhodnutie o jeho námietke zaujatosti z 8. februára 2009 smerovanej proti sudcom najvyššieho súdu JUDr. Jurajovi Klimentovi a JUDr. Petrovi Szabovi, ktorí mali byť z konania vylúčení, pričom sudca JUDr. Juraj Kliment mal podľa obvineného sám oznámiť svoju zaujatosť pre pomer k jeho synovcovi JUDr. Ondrejovi Repovi, ktorý bol vo veci dozorovým prokurátor od 13. augusta 2015 - 23. augusta 2017.

Čo sa týka nevylúčenia sudcu JUDr. Richarda Molnára z prejednávania a rozhodovania v tejto veci na súde I. stupňa, s toto námietkou sa vysporiadal najvyšší súd už v rámci odvolacieho konania (str. 14 - 15 uznesenia z 27. septembra 2018, sp. zn. 5To/7/2018), ako aj dovolacieho konania a to konkrétne v uznesení z 5. októbra 2020, sp. zn. 2TdoV/9/2019 nasledovne: „V prvom rade je potrebné poukázať na skutočnosť, že už senát 5T tunajšieho súdu v rámci odvolacieho konania iniciovaného odvolaním obvineného v uznesení sp. zn. 5To/7/2018 z 27. septembra 2018 správne skonštatoval, že údajne nezákonné nevylúčenie JUDr. Molnára z úkonov trestného konania tak, ako to predpokladá obvinený v podanom dovolaní s poukazom na dovolacie námiety obvineného (pozn.: obsahovo sú pritom identické s tými, ktoré obvinený formuloval v podanom odvolaní a s ktorými sa vysporiadal odvolací súd) v žiadnom prípade nemožno označiť ako za rozporné so zákonom. Samotný odvolací súd predsa explicitne uviedol, že pokiaľ ide o námiety obžalovaného, že v jeho veci rozhodol senát v nezákonnom zložení, tieto sú neopodstatnené. Z pripojeného spisu Krajského súdu v Bratislave vo veci obnovy konania pod sp. zn. 1Ntok/1/2011 vyplýva, že rozhodol na verejnom zasadnutí 16. septembra 2015 senát pod vedením JUDr. Ivety Zelenayovej a ďalšími členmi boli JUDr. Ľudmila Králiková a JUDr. Kamil Ivánek. Sudca JUDr. Richard Molnár bol členom senátu v tejto veci na verejnom zasadnutí dňa 19. novembra 2011, kedy sa však nekonalo a k žiadnemu rozhodnutiu nedošlo, pretože základný trestný spis sa nachádzal na najvyššom súde a verejné zasadnutie bolo odročené na neurčito. Základný spis bol vrátený až 23. decembra 2013 a JUDr. Molnár sa už nezúčastnil žiadneho konania. Jeho vylúčenie z vykonávania úkonov preto neprichádzalo do úvahy. S týmto odôvodnením uznesenia odvolacieho súdu sa bezvýhradne stotožňuje aj najvyšší súd v tomto uznesení a preto v úplnostiach naň ďalej odkazuje, nakoľko si ho v celosti osvojil.“ Obvinený v žiadnom smere predmetnú námietku s ktorou sa vysporiadal najvyšší súd ako v odvolacom, tak aj v dovolacom konaní nerozšíril, preto má najvyšší súd za to, že nie je potrebné bližšie sa námietkou obvineného v tomto smere zaoberať.

Ohľadom námiety obvineného, že nebolo rozhodnuté o jeho námietke zaujatosti smerovanej voči sudcom najvyššieho súdu JUDr. Jurajovi Klimentovi a JUDr. Petrovi Szabovi, najvyšší súd uvádza, že z pripojeného spisu súdu I. stupňa vedeného pod sp. zn. 4T 2/05 vyplýva, že obvinený na verejnom zasadnutí konanom na najvyššom súde 23. októbra 2008 vzniesol námietku zaujatosti voči predsedovi senátu JUDr. Jurajovi Klimentovi a členovi senátu JUDr. Petrovi Szabovi, o ktorej bolo uznesením podľa § 31 ods. 3 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 rozhodnuté, že menovaní sudcovia nie sú vylúčení z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci obvineného, vedenej na najvyššom súde pod sp. zn. 4To/2/2008 (č. l. 429 - 434). Proti predmetnému uzneseniu podal obvinený sťažnosť, na podklade ktorej najvyšší súd uznesením z 29. októbra 2008, sp. zn. 4Ndt/10/2008 rozhodol tak, že podľa § 149 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 napadnuté uznesenie

zrušil a sám rozhodol podľa § 31 ods. 6 v spojení s § 30 ods. 1 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005, že títo nie sú vylúčení z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci obvineného, vedenej na najvyššom súde pod sp. zn. 4To/2/2008 (č. l. 442 - 444). Z uvedeného vyplýva, že o námietke zaujatosti vznesenej obvineným voči sudcom najvyššieho súdu JUDr. Jurajovi Klimentovi a JUDr. Petrovi Szabovi bolo rozhodnuté a preto najvyšší súd vyhodnotil námietku obvineného ako neopodstatnenú.

Sudca JUDr. Juraj Kliment mal podľa obvineného sám oznámiť svoju zaujatosť pre pomer k orgánu činnému v trestnom konaní - jeho synovcovi JUDr. Ondrejovi Repovi (dozorový prokurátor od 13. augusta 2015 - 23. augusta 2017). Z niektorých písomných podaní doručených súdu I. stupňa zo strany Krajskej prokuratúry Bratislava založených v spise vedenom na súde I. stupňa pod sp. zn. 16T/1/2017 vyplýva, že ich vyhotovoval prokurátor JUDr. Ondrej Repa, PhD., jedná sa však o správu o stave konania o námietke obvineného vznesenej voči Krajskej prokuratúre Bratislava zo 7. júna 2017 (č. l. 36) a zaslanie uznesenia generálneho prokurátora Slovenskej republiky z 1. augusta 2017, ktorým bolo o uvedenej námietke rozhodnuté (č. l. 51). Na hlavnom pojednávaní sa už však zúčastňovali ako zástupcovia Krajskej prokuratúry Bratislava prokurátori JUDr. Matej Izakovič a JUDr. Vladimír Pravda a v odvolacom konaní prokurátor JUDr. Peter Golha. Naviac v rozhodnom období, na ktoré obvinený poukazuje vo veci rozhodoval Ústavný súd na podklade ústavnej sťažnosti podanej obvineným, ktorý nálezom zo 4. novembra 2015, sp. zn. I. ÚS 302/2015 zrušil uznesenie najvyššieho súdu z 12. februára 2015, sp. zn. 2TdoV/14/2014, ktorým bolo dovolanie obvineného odmietnuté podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, a následne najvyšší súd opätovne o dovolaní obvineného rozhodoval 28. februára 2017, keď uznesením pod sp. zn. 2TdoV/19/2015 zrušil rozsudok súdu I. stupňa a vec mu vrátil na opätovné prerokovanie a rozhodnutie. V zmysle uvedeného nie je najvyššiemu súdu zrejmé, na základe akých skutočností dospel obvinený k záveru, že v predmetnej trestnej veci vystupoval ako dozorový prokurátor JUDr. Ondrej Repa v čase od 13. augusta 2015 do 23. augusta 2017, a čo sa týka vyššie uvedených dvoch podaní, ktoré tento vyhotovoval, najvyšší súd ich nepovažuje za tak zásadné, aby zakladali dôvod pre vylúčenie sudcu JUDr. Juraja Klimenta z konania v tejto trestnej veci pre jeho pomer k prokurátorovi JUDr. Ondrejovi Repovi, ako jeho synovcovi.

Z uvedeného je zrejmé, že v posudzovanej trestnej veci dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku tak, ako to predpokladá obvinený naplnený nebol.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom, musí byť z obsahu spisu zrejmá a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku. Z uvedeného vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku len vtedy ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukážu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, nemožno hovoriť o naplnení tohto dovolacieho dôvodu a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere (solely or to a decisive extent) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom (rozsudok Európskej súdu pre ľudské práva z 2. februára 2010, č. 36110/03, vo veci Mariana Marinescu proti Rumunsku, rozsudok Európskej súdu pre ľudské práva z 26. januára 2010, č. 25585/02, vo veci Emen proti Turecku a rozhodnutie č. 24 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 2/2020).

Obvinený v dovolaní k tomuto dovolaciemu dôvodu uviedol, že na hlavnom pojednávaní konanom 5. decembra 2005 sa vyjadroval k obžalobe, nevypovedal ako uviedol súd I. stupňa, rovnako tak naplnenie

dovolacieho dôvodu vzhliadol v čítaní zápisníc o jeho výpovediach a výpovediach svedkov, ktoré boli ako dôkazy vykonané v inom trestnom konaní, pričom najvyšší súd sa uznesením z 5. októbra 2020, sp. zn. 2TdoV/9/2019 vysporiadal iba s čítaním zápisníc o jeho výpovediach, nie však čítaním zápisníc z výpovedí svedkov, nezabezpečenie všetkých originálov daňových priznaní za rozhodné obdobie a predloženie iba overenej kópie šiesteho daňového priznania.

Čo sa týka námietky vyjadrovania sa k obžalobe, resp. vypovedania obvineného na hlavnom pojednávaní konanom 5. decembra 2005, najvyšší súd uvádza, že prostredníctvom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku nemožno úspešne napadnúť informatívnu hodnotu dôkazu, resp. spôsob jeho vyhodnotenia súdom. V rámci tohto dovolacieho dôvodu obvinený zopakoval námietky ohľadom prečítania jeho výpovede z 5. decembra 2005, ako aj prečítania výpovedí svedkov z jednotlivých hlavných pojednávaní, pričom s uvedenými námietkami sa súd I. stupňa, ako aj najvyšší súd náležite a dôvodne vysporiadali, s tým, že najvyšší súd opätovne poukazuje na argumentáciu z uznesenia najvyššieho súdu z 5. októbra 2020, sp. zn. 2TdoV/9/2019: „K prvému okruhu dovolacích námietok obvineného najvyšší súd poznamenáva, že po poslednom zrušujúcom uznesení najvyššieho súdu sa krajský súd jednoznačne snažil vypočúť obvineného, avšak tento uviedol v podstate len to, že sa nemá k čomu vyjadrovať. Čítanie výpovedí obvineného z prípravného konania, resp. z predchádzajúcich hlavných pojednávaní bolo potom jednoznačne prípustné, nakoľko na podklade skôr uvedeného došlo k nepochybnému splneniu podmienok pre postup podľa § 207 ods. 2 Trestného poriadku v znení platnom a účinnom do 31. decembra 2005. Inak povedané, ak obvinený napriek „snahe“ súdu o jeho vypočutie uviedol v podstate to, že „nemá sa k čomu vyjadrovať“, nastáva v porovnaní s jeho skoršou a procesne použiteľnou výpoveďou logicky rozpor v ich obsahu tak, ako to podmieňuje naposledy uvedené ustanovenie Trestného poriadku. Z toho dôvodu sa najvyšší súd s argumentáciou obvineného obsiahnutou v podanom dovolaní v tejto časti nemohol stotožniť, nakoľko je zrejmé, že išlo o procesný postup plne súladný so zákonom. Čo sa týka obvineným prezumovanej neprípustnosti čítania výpovedí svedkov Ing. Š., Ing. E. a Ing. T., k tomuto najvyšší súd primerane odkazuje na obsah odôvodnenia skoršieho uznesenia dovolacieho súdu sp. zn. 2TdoV/14/2014 z 12. februára 2015, v ktorom najvyšší súd uzavrel, že krajský súd postupoval v súlade s relevantnými ustanoveniami Trestného poriadku (§ 211 ods. 2 Trestného poriadku v znení platnom a účinnom do 31. decembra 2005), ak pristúpil k čítaniu svedeckých výpovedí Ing. Š., Ing. E. a Ing. T. a to s poukazom na skutočnosť, že títo si pre odstup času na okolnosti, o ktorých vypovedali v prípravnom konaní, nepamätali, čo predstavuje odchýlenie sa od ich predchádzajúcej výpovede tak, ako to predpokladá použitie naposledy uvedeného ustanovenia Trestného poriadku. S takto formulovaným právnym záverom dovolacieho senátu 2TdoV sa v plnom rozsahu opäť stotožnil aj najvyšší súd v trestnej veci tvoriacej predmet dovolacieho prieskumu v súčasnosti; preto naň odkazuje. Najvyšší súd dopĺňa, že zásada kontradiktórnosti nebola porušená, pretože výpovede spomenutých svedkov neboli jedinými a ani rozhodujúcimi dôkazmi preukazujúcimi vinu obvineného. Štruktúra a rozsah dôkazov preukazujúcich vinu obvineného je rozsiahla (viď. rozbor dôkazného stavu v predchádzajúcich rozhodnutiach súdov nižších stupňov) a výpovede svedkov uvedených vyššie do tejto štruktúry vhodne zapadajú.“

Rovnako tak sa najvyšší súd v uznesení z 5. októbra 2020, sp. zn. 2TdoV/9/2019 vysporiadal i s námietkou obvineného ohľadom nepredloženia originálov daňových priznaní, a to nasledovne: „Pokiaľ ide o posledný okruh dovolacích námietok obvineného, je potrebné zdôrazniť, že v predchádzajúcom priebehu konania bolo v rámci vykonávaného dokazovania pristúpené k čítaniu listinných dôkazov daňových priznaní spoločnosti Q. s.r.o. za zdaňovacie obdobie od apríla do septembra 1996. Práve s poukazom na označené daňové priznania obvinený namieta absenciu originálu daňového priznania za mesiac september 1996, k čomu je však nutné poznamenať, že v spise sa nachádzajú overené kópie všetkých označených daňových priznaní, čo napokon skonštatovali už vo veci skôr konajúce a rozhodujúce súdy (viď str. 15 odsek štvrtý uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5To/7/2018, resp. aj relevantné pasáže odôvodnenia rozsudku krajského súdu bezprostredne predchádzajúce skôr označenému uzneseniu odvolaciemu súdu). Skutočnosť, že ide o overené kópie a nie priamo o originály daňových priznaní však obvinený počas verejného zasadnutia konaného pred najvyšším súdom 23. októbra 2008 nijak nespochybnil a ani inak túto okolnosť počas protokolácie verejného zasadnutia v relevantnom časovom úseku nenamietal (viď zápisnica z verejného zasadnutia z dotknutého dňa, č. 1.

428 a nasl. spisu). Ak sa potom obvinený s poukazom na vyššie uvedené domáha aj konštatovania toho záveru, že ak nebol súčasťou spisu aj originál daňového priznania pre zdaňovacie obdobie mesiaca september roku 1996, táto skutočnosť je bez významu popri zostávajúcemu a skutočne obsiahlemu penzu ostatných vo veci riadnym a zákonom predpokladaným spôsobom vykonaných dôkazov, na podklade ktorých došlo k ustáleniu skutkového deja tak, ako je tento konštatovaný v skutkovej vete odsudzujúceho rozsudku krajského súdu. Ako napokon správne uzavrel najvyšší súd ako súd odvolací v dovolaní napadnutom uznesení, za danej situácie nebolo potrebné žiadne ďalšie doklady vyžadovať, resp. inak trvať na dodaní originálu dotknutého daňového priznania.“

Z citovaného uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že (nie len) ten sa vysporiadal ako s námietkou obvineného ohľadom čítania zápisníc o jeho výpovediach, tak aj s čítaním zápisníc o výpovediach svedkov a námietkou týkajúcou sa daňových priznaní. Najvyšší súd tak bez potreby ďalšej argumentácie v tomto smere uzatvára, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku nebol naplnený.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Ako z uvedeného ustanovenia, tak aj z inštitútu dovolania je zrejmé, že trestné konanie je v zásade dvojnásťnásť. Dovolací súd je teda viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili súdy nižšej inštalácie. Rovnako nie je oprávnený ani posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania súdy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je potrebné taktiež uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať (to neplatí len pre dovolanie ministra spravodlivosti podané podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku). Povedané inými slovami, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, no nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať (dokazovanie tu právna úprava pripúšťa len celkom výnimočne a v značne obmedzenom rozsahu, keď môže byť zamerané výlučne na to, aby mohlo byť rozhodnuté o dovolaní - viď § 379 ods. 2 Trestného poriadku). Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom I. stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, alebo korigovať len odvolací súd (v zmysle druhej vety § 317 ods. 1 Trestného poriadku však nie obligatórne). Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštaláciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Námietky obvineného smerovali k nesprávnej právnej kvalifikácii z dôvodu, že jeho konanie nenaplnilo žiadnu skutkovú podstatu trestného činu a k absencii subjektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu, keďže pracovníka daňového úradu nemožno uviesť do omylu.

Čo sa týka uvedených námietok, najvyšší súd opätovne poukazuje na svoje uznesenie z 5. októbra 2020, sp. zn. 2TdoV/9/2019, v ktorom sa s predmetnými námietkami obvineného vysporiadal nasledovne: „Ako už najvyšší súd naznačil vyššie, tvrdenie obvineného o tom, že v posudzovanej trestnej veci uňho absentoval úmysel dopustiť sa trestného činu nenaplnia žiaden z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku, nieto dôvod dovolania podľa písm. i) naposledy označeného ustanovenia Trestného poriadku. Dotknutý dovolací dôvod (ako ani žiaden z dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku) nemôže naplniť poukaz na to, že nedošlo k preukázaniu subjektívnej

stránky trestného činu v zmysle vykonaného dokazovania. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať takpovediac priamo, ale výlučne sprostredkované. Inak povedané, rozhodujúcou skutočnosťou je to, ako sa dotknuté konanie obvineného prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia. Treba si uvedomiť, že zistenie a konštatovanie naplnenia, či nenaplnenia subjektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu - formy zavinenia, patrí medzi okolnosti podliehajúce normám procesného práva a vykonáva sa v rámci dokazovania tak, ako to predpokladá ustanovenie § 119 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku: „V trestnom konaní treba dokázať, najmä či sa stal skutok a či má znaky trestného činu. Preto nemôže najvyšší súd v rámci už tretej inštancie preskúmať (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), či bola alebo nebola naplnená subjektívna stránka (jeden zo znakov skutkovej podstaty trestného činu) skutkovej podstaty žalovaného trestného činu. Ak by sa tak stalo, najvyšší súd by nepripustne zasahoval do priebehu dokazovania, jeho opätovným prehodnocovaním a iným hodnotením skutkových zistení, ako to učinili sudy nižších stupňov. Pokiaľ obvinený argumentuje nesprávnosťou právnej kvalifikácie použitej pri subsumovaní jeho konania (nachádzajúceho svoj odraz v skutkovej vete rozsudku krajského súdu) pod príslušnú skutkovú podstatu niektorého z trestných činov upravenú v osobitnej časti Trestného zákona, k tomu najvyššiemu súdu nezostáva iné len poukázať na relevantnú časť odôvodnenia odvolacieho súdu v ostatnom rozhodnutí o odvolaní obvineného, s ktorou sa v celom rozsahu stotožňuje: „Krajský súd nepochybil, pokiaľ vzhľadom na nález ústavného súdu posúdil konanie obžalovaného ako trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona v znení zákona č. 100/1996 Z. z. sčasti dokonaného a sčasti v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Trestného zákona, pretože obžalovaný vyhotovil fingované doklady, ktorými predstieral, že došlo k zdaniteľnému plneniu. Ako inak nazvať doklady (zmluvy o dielo, faktúry), ktoré vyhotovil, pričom k žiadnemu reálnemu plneniu v zmysle týchto dokladov nedošlo, teda nevznikla povinnosť platiť daň z pridanej hodnoty a celé jeho konanie smerovalo k tomu, aby na základe týchto fingovaných dokladov získal neoprávnený nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty. Na podklade týchto fingovaných dokladov získal zo štátneho rozpočtu neoprávnene celkovú sumu 8.769.177 Sk (291.083,35 €), čím spôsobil škodu veľkého rozsahu vzhľadom na ustanovenie § 89 ods. 13 Trestného zákona účinného do 31. augusta 1999. V prípade vyplatenia uplatneného nadmerného odpočtu aj za mesiac september 1996 v sume 6.903.937 Sk (229.168,72 €), by celkový rozsah činu dosahoval čiastku 15.673.114 Sk (520.252,07 €). Námietky obhajoby, že obžalovaný svojím konaním nenaplnil žiadnu skutkovú podstatu trestného činu, sú irrelevantné. Pri takomto výklade Trestného zákona, ako uviedla obhajoba, by potom nebolo možné nikoho trestne postihnúť. Daň z pridanej hodnoty, ako správne poukázal súd I. stupňa, sa v Slovenskej republike uplatňuje od roku 1993, pričom konania, ktorými páchatelia úmyselne neoprávnene uplatňovali nároky na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty, sa trestne postihovali ako trestný čin podvodu podľa § 250 Trestného zákona“.

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak je zjavné, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Na podklade vyššie uvedených úvah dospel najvyšší súd k záveru, že v tomto trestnom konaní neboli splnené zákonné podmienky dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d), písm. e), písm. g), písm. i) Trestného poriadku, preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.